

H. Kessels uit Panningen - Everlo

... totdat ... op zondagmorgen 8 oktober 1944 er een grote razzia door de Duitse bezetters werd gehouden met als doel alle mannen tussen de 16 en 60 jaar op te pakken en naar Duitsland te transporteren om daar te gaan werken in de oorlogsindustrie.

Ik wilde die zondagmorgen naar de mis gaan in Panningen. Wij woonden toen in Everlo - Steenstraat tegenover bakker Broekmans. Ik was net buiten toen een Duitse soldaat met het geweer in de aanslag mij sommeerde mee te gaan. Ik probeerde nog vrij te komen door mijn valse verklaring te laten zien, maar die Duitser was onvermurwbaar en ik moest mee naar een Duitse legervrachtauto. Hierop zaten al een paar mannen uit Everlo die ook al gepakt waren. En er kwamen er nog veel meer. Alle huizen werden vakkundig uitgekamd. Gelukkig voor mijn broer Jan had mijn moeder achter het raam van ons huis gezien dat ik werd meegenomen. Mijn boer Jan verstopte zich in een geheime schuilkelder die mijn vader al in het begin van de oorlog had laten maken. Hij werd niet gevonden. Mijn vader, die toen 60 jaar was, kon ook thuisblijven, omdat hij ziekelijk was. Mijn ooms en mijn neef werden wel meegenomen en moesten ook op de legervrachtauto. Die raakte binnen de kortste keren helemaal vol. Alle mannen werden uit de huizen gehaald en moesten mee. Tijd om wat kleren mee te nemen was er niet. Op bijzonder brute wijze werden wij op de vrachtauto geduwd. Toen die vol was, werden wij naar de lagere school in Panningen gebracht (de lagere school stond daar waar nu het parkeerterrein is naast de apotheek).

Honderden mannen uit Panningen die in heel Panningen uit de huizen werden gehaald, werden in de school gedumpt. Later moesten wij op het schoolplein uren in de rij gaan staan en werden wij toegeschreeuwd door officieren van de SS, het elitekorps van Hitler. In de klas waar ik met nog vele anderen in eerste instantie werd opgesloten stond een platenkist. De platen werden door de onderwijzer gebruikt bij de aardrijkskundeles. Die platenkist was zo groot dat er iemand in kon worden verborgen, als de platen er uit waren. Ik heb daar mijn vriend Jac Frencken (was later hoofd van de school in Beringe) in geduwd. Hij is daar niet gevonden door de Duitsers en is 's avonds zelf eruit gekropen en kon onderduiken.

Op een gegeven moment kregen we het bevel in rijen van vier te voet onder begeleiding van Duitse soldaten met het geweer in de aanslag richting Helden-Dorp en verder naar het veer over de Maas in Kessel te lopen. Aan de overkant van de Maas aangekomen moesten wij lopen naar Belfeld waar wij achter prikkeldraad op het station werden opgesloten. Het was intussen donker geworden. Enkelen lukte het te ontsnappen, maar het gevaar was groot dat je bij ontdekking werd doodgeschoten.

Opeens kwam er een trein aan (een stoomtrein, want elektrische treinen bestonden toen nog niet) met een lange rij goederenwagens. In iedere goederenwagon werden zeventig mannen gestopt en de deur ging op slot. De trein begon te rijden laat in de avond van nog altijd 8 oktober. De hele nacht bleven wij doorhobbelen. Wij konden zien door de reten van de plankenwand van de wagon dat wij een rivier, de Rijn, overstaken. Tegen het licht stonden wij de volgende dag op een dood spoor. In de ochtendschemering gingen de deuren open en moesten wij naar buiten komen. Totaal geradbraakt. Want stel je maar voor dat wij op een houten vloer van 's avonds 10 uur tot 's morgens 7 uur hebben moeten staan of zitten. Veel plaats was er niet met 70 man in één wagon. Van slapen kwam niets en iedereen was bezig met wat nog komen zou. Wij zaten daar als haringen in een ton. Van grote angst was merkwaardig genoeg geen sprake. Dat zal wel als oorzaak hebben dat wij met zijn allen in hetzelfde schuitje zaten en als iemand pogingen deed wanhopig te worden, werd hij door de anderen direct op zijn gemak gesteld. Het ergste was, en dat bleek later, dat wij geen warme kleding hadden. Wij mochten niets meenemen, omdat ons gezegd werd dat wij maar voor een paar dagen moesten gaan werken voor de Duitsers.

Deel van het verslag dat H. Kessels uit Everlo schreef voor zijn kleinzoon